

Arrest

nr. 281 061 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat L. CEUNEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 juli 2019 België binnen met een paspoort en een vervallen visum en verzoekt op 1 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 30 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de etnie Basoga. U bent geboren op (...) 1957 te Nsinze. Uw religie is christen, protestant. In 1990 huwde u met G. S. W. (...) (meisjesnaam: L. (...)) en verhuisde u naar Kampala, Lubowa, waar u woonde tot aan uw vertrek. U hebt samen vijf kinderen, M. (...), B. (...), R. (...), S. (...) en D. (...). Uw zonen D. (...) en S. (...) overleden in 2013, D. (...) in een auto accident en S. (...) aan aids.

In het verkiezingsjaar 2001 sloot u zich aan bij de oppositiepartij FDC (Forum for Democratic Change) geleid door Dr. Kizza Besigye omdat u verandering wou zien in het land. U werd door uw regio uitgekozen tot vice-chairman van de partij voor Lubowa. De eerste chairman was Salonga Mossa 'Mozes'. Als vice-chairman en lid van de FDC was u verantwoordelijk voor het verzamelen van stemmen voor de partij door met mensen te praten en ze te overtuigen. Daarnaast verdiende u onder andere de kost door het verhandelen van horloges en gsm's die u in Dubai ging aankopen en weer verkocht in uw kraam op William street. In de periode tussen 2002 en 2005, werd u 4 keer gearresteerd, waarbij een ambtenaar van het criminal investigation department naar uw huis kwam en u naar het politiekantoor van Lubowa werd gebracht. Om uw vrijlating te regelen, moest u vervolgens een statement afleggen dat u deel uitmaakte van een groep die plannen had om de overheid omver te werpen, en moest iemand – zoals uw vrouw of uw buurman – uw verklaringen komen bevestigen. Na de verkiezingen van 2006, werd u in juni, toen u rond 10u 's ochtends langs de kant van de weg wachtte op een taxi om naar de stad te gaan, door drie gewapende mannen in burgerkledij ontvoerd. Het waren veiligheidsagenten van de overheid. Ze duwden u op de achterbank, blinddoekten u, boeiden uw handen en deden tape op uw mond. Vervolgens brachten ze u naar een onbekende locatie gekend als 'safehouses' waar u gemarteld werd. Gedurende zes maanden werd u vastgehouden, gemarteld en geregeld naar een andere onbekende locatie gebracht. U werd bedreigd dat u moest ophouden met uw werk voor de oppositie. In de periode dat u vermist was, werd uw huis ook éénmaal door de veiligheidsagenten onderzocht. Uiteindelijk werd u na zes maanden weer vrijgelaten en werd u zwaar gewond gedumpt aan de Kakeri weg, op weg naar Mityana. Een voorbijrijdende motorrijder genaamd Joel hielp u en bracht u naar het Mulago Referral hospitaal. De dokter-stagiair ter plaatse, genaamd J. K. (...), zei dat het te riskant was om ter plaatse in het ziekenhuis te blijven en gaf u medicijnen en een afspraak mee waarop u kon terugkomen voor een behandeling. Hij verwees u later ook door naar een 'Foundation' voor een psychologische verwerking van het trauma dat u in de 'safe houses' had opgelopen. U ging gedurende drie maanden twee keer per week naar de Foundation waar u werd begeleid om terug tot een normale toestand te komen. Hierna bleef u echter leven in angst, u kon uw normale leven niet terug oppikken en leefde ondergedoken. Uw politieke activiteiten kwamen op een laag pitje te staan. Soms wandelde u nog eens naar het huis van de chairman Salongo, en voerde u gesprekken met hem, maar verder deed u geen politieke activiteiten meer. U probeerde een inkomen te verdienen door geïmporteerde goederen te clearen van de Entebbe luchthaven en van Nakawa voor goederen die over land komen. In 2017 of 2018 begon u te zoeken naar een manier om een visum te krijgen. U vroeg verschillende visa aan om het land te verlaten. Wanneer de Schengen visa u werden toegekend had u echter niet genoeg geld om een ticket te kopen om het land te verlaten. Op 27 maart 2019, toen u rond 10 à 11 uur langs de kant van de Entebbe Road wachtte om naar de stad te gaan, werd u opnieuw door drie gewapende veiligheidsagenten in burgerkledij ontvoerd. Ze namen u naar een onbekende plaats en hielden u vier dagen vast. Deze keer werd u niet gemarteld, maar moest u vier dagen op de grond slapen. Ze zeiden allerlei soorten bedreigingen tegen u en zeiden dat "ofwel ga je bij de overheid, ofwel verlies je uw leven." Na vier dagen lieten ze u vrij op voorwaarde dat u ze u elk moment terug zouden kunnen oppikken en dat dit dan het einde zou zijn voor u. Hierna vroeg u een visum aan voor Italië, en verliet u in de nacht van 5 op 6 juli 2019 het land. U vloog met Egypt Airways via Caïro naar Italië waar u op 6 juli 2019 aankwam. In Italië deed u geen VIB en reisde u door naar België. U kwam op 08 juli 2019 aan in België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 01 augustus 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, documenten in verband met uw operatie en hospitalisatie in België, een lidkaart van het FDC, een referentiebrieven van het FDC, een getuigenverklaring van Joel die u vond langs de kant van de weg, een getuigenverklaring van Jimmy, de arts die u verzorgde in Oeganda, en psychologisch rapport van het Mulago hospitaal, een psychologisch rapport van de Counseling Foundation in Oeganda, een medisch formulier van het Mulago hospitaal en uw reisroute en boarding pass.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U slaagde er niet in te overtuigen dat u heden nog steeds door de Oegandese overheid gevisieerd en vervolgd zou worden omwille van uw politieke activiteiten als vice-chairman van de oppositiepartij Forum for Democratic Change (hierna FDC).

Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet wist te overtuigen aangaande uw activiteiten als vice-chairman van de partij FDC. Uw verklaringen zijn hieromtrent uiterst vaag en bovendien komt de datering van enkele van de door u beschreven feiten niet overeen met de beschikbare landeninformatie.

Zo verklaarde u dat u in 2001 begon met politiek en zich aansloot bij de oppositie omwille van de ontbering waar u op dat moment doorging. U verklaarde dat er in Oeganda voor het eerst terug een meerpartijensysteem opende in 2001, en dat u zich aansloot bij de partij Forum for Democratic Change (FDC) die op dat moment geleid werd door Dr. Kizza Besigye (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26/11/2021 (hierna NPO1) p. 11-12). Op de vraag of u naast uw deelname in de verkiezingen van 2001, nog op een andere manier actief was in de partij, verklaarde u dat u in uw regio Lubowa de vice-chairman was voor de partij en dit van bij het begin in 2001 (NPO1 p.12). Het dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie ter beschikking tot het CGVS blijkt, dat de partij FDC nog niet bestond in 2001. Deze partij werd immers pas opgericht in 2004, uit een samensmelting van de partijen Reform Agenda, the Parliamentary Advocay Forum, en the National Democratic Forum (zie landeninformatie). Dat u dan ook beweert reeds in 2001 verkozen te zijn geweest als vice-chairman in uw regio voor de FDC partij, is een anachronisme die de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke engagement reeds in vraag stelt.

In dit licht, is het ook opmerkelijk dat u een lidkaart neerlegt van de FDC, die u naar eigen zeggen hebt aangekocht op het partijhoofdkwartier voor 1000 shilling in 2001 (NPO1 p.15), terwijl de partij op dat moment nog niet eens bestond, laat staan dat ze reeds lidkaarten zou uitgeven met haar naam en logo erop. Het dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u neergelegde kaart niet als afdoende bewijs kan worden beschouwd van uw politieke lidmaatschap. Bovendien zijn dergelijke documenten eenvoudig te fabriceren en na te maken. Dit blijkt bovendien ook uit de beschikbare landeninformatie, die aangeeft dat het gebruik van valse lidkaarten zelfs een tactiek is om interne partijverkiezingen te beïnvloeden (zie landeninformatie – “Jinja FDC Officials Trade Accusations Over Fake Membership Cards”).

Dit geldt eveneens voor de door u neergelegde referentiebrief van de FDC, die stelt dat u sinds januari 2001 lid bent van de partij. Dergelijk document kan eenvoudig worden gefabriceerd en door eender wie worden opgesteld. Partijgetuigenissen hebben hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Bovendien heeft deze brief een eerder gesolliciteerd karakter. Het werd immers pas opgesteld op 4 februari 2020, op het moment dat u reeds in de asielprocedure zit, dit terwijl u nochtans op het CGVS verklaarde geen contact meer te hebben met iemand van de FDC (NPO1 p.23).

Verder dient ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw activiteiten en verantwoordelijkheden als vice-chairman dermate vaag en algemeen zijn, dat ze verdere vragen doen rijzen over uw werkelijke politieke profiel. U door de protection officer gevraagd wat het zijn van de vice-chairman inhoudt, verklaarde u dat u verantwoordelijk bent voor het verzamelen van stemmen voor de partij. U gevraagd om uit te leggen wat u zoal deed om stemmen te verzamelen, verklaarde u weinig concreet en in algemene termen “je spreekt met mensen, je overtuigt mensen, je market uw partij, het is een soort marketing van uw partij, wat ze gaan doen, wat de missie is van de partij, dat is wat je zegt tegen de mensen, zodat ze zullen stemmen voor de partij.” (NPO1 p.12). U gevraagd of u naast het spreken met mensen om ze te overtuigen nog andere activiteiten deed voor de partij, ontwijkt u de vraag en verklaarde u slechts “voor mij was het vrijwillig, want ik verlangde naar de verandering, dat het beter zou worden. Nu, de hospitalen hebben geen medicijnen, de scholen hebben geen boeken, mensen zijn soms nog onder bomen aan het

leren. Naast mensen die naar Oeganda gaan, als ze de wegen zien van de luchthaven naar de stad, ze denken dat dit heel Oeganda is, maar dat is niet alles. In de rest van Oeganda zijn het slechte omstandigheden, zelfs als ik naar school ging was het beter, ze gaven me een ganse stapel boeken in het begin van het schooljaar en op het einde gaf ik ze terug, maar nu moeten de ouders de handboeken aankopen." U hierop, nogmaals, door de protection officer gevraagd om concreet uw werk als vrijwilliger bij de FDC partij uit te leggen, verklaarde u slechts "de objectieven van de partij was om te winnen zodat we aan de macht zouden komen, ik deed niets, maar ik verlangde gewoon naar verandering" (NPO1 p.13).

Wanneer u tijdens een tweede persoonlijk onderhoud opnieuw de kans wordt gegeven om in concreto uit te leggen, welke activiteiten u als vice-chairman deed voor de partij, komt u weerom niet verder dan te stellen dat u verantwoordelijk bent voor het zoeken van stemmen voor de partij en dat u de leider bent van de gegeven buurt (NPO dd. 13/01/2022 (hierna NPO2) p.5). Wanneer u door de protection officer geconfronteerd wordt met de bedenking dat de door u beschreven activiteiten door eender welk partijlid zouden kunnen gedaan worden, verklaarde u dat u daarnaast ook de verantwoordelijkheden van de chairman moest waarnemen wanneer die afwezig was. Echter, ook in uw beschrijving van deze verantwoordelijkheden blijft u uiterst op de vlakte: "de structuur van de partij in die regio hangt af van hoe je omgaat met de mensen errond, zo kan je het structureren, hoe je mensen kan ontmoeten, je kan het programma maken, en als iemand iets wilt weten over de partij, dan zal hij naar jou komen en het jou vragen en jij zal hen de informatie geven." (NPO2 p.5). U vervolgens gevraagd wat voor informatie mensen zoal kwamen vragen, verklaarde u weinig concreet en zeer algemeen: ze willen weten "als we op deze partij stemmen, zal er verandering komen? Wat moeten we verwachten? en hoe snel plan je om zaken in actie te brengen als je zou verkozen worden als partij?" (NPO2 p.5)

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging.

U verklaarde dat u omwille van uw activiteiten bij de FDC en uw belangrijke invloed op de mensen in 2006 werd ontvoerd, en gedurende zes maanden werd vastgehouden in onbekende 'safe houses' waar u werd gemarteld (NPO1 p.23, 15-17). Na uw vrijlating was u zodanig getraumatiseerd dat u gedurende drie maanden een psychologische behandeling moest volgen bij een Foundation en dat u bovendien niet meer buiten durfde te komen (NPO1 p.19-20). U was zodanig met angst ingeprent, dat uw politiek engagement bij de FDC de facto een stille dood stierf. In naam bleef u vice-chair in de regio, maar u was heel bang. U verklaarde "ik was vice-chair, maar ik was niet, want ik had schrik voor mijn leven. Ik kon niet bewegen. Ik kon niet" (NPO1 p.22). U gevraagd of u nog iets deed voor de partij, verklaarde u enkel "behalve naar het huis van de chairman te wandelen en bij hem thuis te praten, maar publiek was het heel moeilijk voor mij." Verder deed u niets anders. U gevraagd of u nog iets deed voor de partij vanuit 'hiding', verklaarde u "ik zou het, maar de angst die ik had, vertraagde alles" (NPO2 p.9). U gevraagd of u nog contact hebt met iemand bij de FDC partij, verklaarde u "een ding dat ik je wil zeggen, ik heb alles opgegeven, ik begon een nieuw leven, ik wil het niet meer, ik wil niets meer te maken hebben met die dingen, het is gedaan voor mij" (NPO1 p.23).

Het is opmerkelijk dat u enerzijds verklaart zo door angst ingeprent te zijn dat u uw politieke activiteiten compleet had opgegeven en niet meer durfde buiten te komen, maar dat u anderzijds hebt gewacht om het land te verlaten tot 5 juli 2019 – maar liefst dertien jaar na het door u beschreven incident in 2006.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het door u voorgehouden beeld van uw ondergedoken leven niet strookt met uw andere verklaringen en de informatie in uw dossier. Bovendien zijn uw verklaringen over uw beschreven ondergedoken leven uiterst vaag en inconsistent.

U verklaarde dat u na het beweerde incident in 2006, zo bang was dat u zich niet meer wou inlaten met politieke activiteiten. U moest zich 'low key' houden, en uw zoon M. (...) zorgde voor u, omdat u lange tijd bang was om zelfs ergens naartoe te gaan. Het enige alternatief, zo verklaarde u, was om het land te verlaten, maar dit was niet gemakkelijk omdat u geen geld had (NPO1 p.19). U gevraagd waar u zich mee bezig hield in de periode tussen 2007 en 2019, verklaarde u dat u zich gewoon de hele tijd aan het schuilhouden was (NPO1 p.20). U gevraagd hoe u na de ontvoering in 2006 de draad terug oppikte, verklaarde u dat het niet gemakkelijk was en dat u nooit echt terugging naar uw normale leven. U gevraagd hoe daarmee omging en wat u dan precies deed, verklaarde u dat u mensen hielp, business mensen, om hun goederen vrij te geven van de luchthavendouane. U legde uit dat u ging praten met de Oegandese belastingautoriteit in de Entebbe luchthaven om te onderhandelen over de invoerrechten en accijnzen. Voor goederen die langs de weg kwamen, ging u naar Nakawa, waar een hoofdkwartier is van de

belastingautoriteit (NPO2 p.7). Echter, enkele regels later, past u plots uw verklaringen aan en verklaart u dat u niet zelf naar de luchthaven ging maar dat u belde naar iemand en vervolgens iemand in uw plaats stuurde om de goederen aan mee te geven (NPO2 p.8). U vervolgens door de protection officer gevraagd waarom u dan überhaupt nodig was als tussenpersoon, verklaarde u dat het was omdat u de mensen kende en dat u contact had met mensen in de kantoren. Dit houdt echter weinig steek, immers kan niet worden ingezien waarom u zo nodig een tussenpersoon moest sturen, als de mensen in de kantoren van de belastingautoriteiten u toch sowieso goed kenden. Verder verklaarde u dat u naar andere plaatsen ging waar u heimelijk was, want u had schrik dat als ze u zouden zien, dat u terug gearresteerd zou worden. U gevraagd om concrete voorbeelden te geven van deze heimelijke plaatsen, verklaart u echter uiterst vaag "weet je, ik ken iemand die een kantoor heeft ergens, ik zal er gaan, en achter de schermen er zijn en dingen doen." (NPO2 p.8). U door de protection officer nogmaals de kans gegeven om de situatie specifiek te duiden, blijft u opnieuw vaag, en verklaart u "voor jou, de manier waarop je hier bent georganiseerd, zo is Oeganda niet georganiseerd; dus iemand kan een winkel hebben en op een vaste plaats verkopen, dan kan ik in de winkel gaan en vanachter zitten en op de telefoon bellen." (NPO p.8). U door de protection officer geconfronteerd met de bedenking wat het nut is om naar een andere plaats te gaan om te bellen, terwijl u evengoed van thuis kan bellen, verklaarde u dat u thuis niet veilig was (NPO2 p.8). Uw verklaring, dat u naar andere winkels zou gaan om daar 'veilig' te kunnen bellen is echter allerm minst consistent met uw eerdere verklaringen dat u uw huis niet durfde buitenkomen en zich de hele tijd aan het schuilen was. U verklaarde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u na het incident in 2006 zelfs stopte met naar de kerk te gaan omdat u zich niet meer in het openbaar durfde te vertonen (NPO2 p. 9). Ook dit is opnieuw inconsistent met uw verklaringen tijdens het eerste interview, waar u nog verklaarde dat u in Oeganda elke dag naar de kerk ging en lid was van de Constance kerk in Nateete Kampala (NPO1 p.7). Ook uw verklaring dat u na 2006 nog steeds naar het huis van de chairman wandelde past niet echt in het door u voorgehouden beeld dat u een ondergedoken leven leidde (NPO2 p.9). Uw verklaring, dat u op de dag van het tweede incident op 27 maart 2019 tussen 10 en 11u buitenkwam omdat er op dat uur weinig mensen op de baan zijn is evenmin overtuigend. Logischerwijze zijn er overdag net meer mensen aanwezig.

U door de protection officer geconfronteerd met de vraag dat als het werkelijk zo moeilijk was om in Oeganda een leven 'in hiding' door te brengen, waarom u er nooit aan gedacht hebt om naar ergens anders te verhuizen, verklaarde u dat u geen geld had om een ticket te kopen van Oeganda naar hier. U verklaarde letterlijk "daarom zie je die visa's, maar ik had geen geld voor het ticket. Als ik geld had voor het visum, maar dan had ik geen geld voor het ticket." (NPO2 p.9). Zelf verklaarde u dat u verschillende keren via de weg naar Nairobi, Kenia ging om een visum aan te vragen. U gevraagd welke visa u ging aanvragen, verklaarde u dat u een visum kreeg voor Frankrijk en ook twee keer een visum voor Italië (NPO1 p.20). U verklaarde ook dat u visums had voor Turkije en Griekenland (NPO2 p.9). U gevraagd wanneer u visa begon aan te vragen, verklaarde u "in 2017 of 2018 zocht ik een manier om een visum te krijgen." (NPO1 p.20). U gevraagd waarom u niet eerder het land verliet, verklaarde u dat het voor iemand van Oeganda niet makkelijk is om een visum te krijgen, en dat het niet gemakkelijk is om buiten het land te geraken (NPO1 p.21). Het feit dat u zogenaamd onderdoken moest leven en u moest schuilen, maar anderzijds doorheen de jaren wel verschillende keren visa ging gaan aanvragen, is opnieuw een teken dat de door u voorgestelde situatie met een serieuze korrel zout moet worden genomen. Bovendien is uw verklaring dat u "geen geld had om een ticket te kopen", wanneer u een visa werd toegekend, ronduit onwaar. Uit het door u neergelegde paspoort, en de informatie in het administratief dossier, zoals uw visumdossier, blijkt immers dat u in de periode tussen 2006 en 2019 meermaals naar het buitenland bent gereisd met een paspoort op uw naam.

Het door u neergelegde paspoort, dat werd uitgegeven door de Oegandese overheid op 06 augustus 2010 te Kampala, bevat onder andere in- en uitreistempels van Kenia (Busia) op 07 april 2013 en 10 april 2013, van Kenia (Malaba) op 13 december 2014 en 18 december 2014, van Frankrijk (Roissy - CDG) op 30 januari 2017 en 06 februari 2017, en van Kenia (Busia) op 23 april 2017 en 27 april 2017. In het paspoort in uw visumdossier zijn daarnaast ook nog in- en uitreis tempels terug te vinden van Italië (Fiumicino) op 11 maart 2017 en 16 maart 2017. Uit deze informatie blijkt dus dat u zelfs meermaals de kans had om het land te verlaten en internationale bescherming te zoeken, indien u dat werkelijk gewenst zou hebben. Dat u gedurende dertien jaar hier nooit stappen toe hebt ondernomen, geeft aan dat uw vrees ten aanzien van de Oegandese autoriteiten, danig dient gerelativeerd te worden. Wanneer u door de protection officer geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u verschillende malen naar het buitenland hebt gereisd, onder meer zelfs een reis naar Frankrijk, verklaarde u dat u naar Frankrijk was gereisd omdat u een vriendin escorteerde voor het huwelijk van haar zoon (NPO2 p.13-14). U verklaarde dat u tijdens die reis niet kon wegrennen en uw vriendin achterlaten, want dan zou het in de toekomst heel moeilijk zijn voor haar om nog een visum aan te vragen. Deze verklaring is echter allerm minst overtuigend en staat absoluut

niet in verhouding met uw beweerde vrees. Van iemand die werkelijk vreest vervolgd of gedood te worden door de Oegandese overheid, kan immers verwacht worden dat hij deze kans om bescherming te vragen in het buitenland niet laat schieten. Het feit dat u besloot terug te keren naar Angola, ondanks uw beweerde vrees, louter zodat uw vriendin in de toekomst nog eens een visum zou kunnen aanvragen relativeert dan ook danig uw vrees.

In dit kader kan overigens aanvullend nog worden opgemerkt, dat het feit dat u bij aankomst in Italië in 2019 geen asielaanvraag hebt ingediend, en in België pas laattijdig, na 23 dagen, een verzoek om internationale bescherming hebt gedaan (NPO1 p.5), uw actuele vrees verder relativeert. U verklaart dat u in België niet wist waar naar toe te gaan of wat te doen (NPO1 p.5), is niet ernstig. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u sinds de beweerde ontvoering en detentie in 2006 en gedurende de dertien jaar dat u in Oeganda bent blijven wonen, geen enkel probleem meer hebt gehad met de Oegandese autoriteiten.

U maakt geen melding van enig ander vervolgingsfeit door de Oegandese autoriteiten gedurende de dertien jaar dat u in Oeganda bent gebleven. Pas op 27 maart 2019, zou u een tweede keer door overheidsagenten in burger ontvoerd geweest zijn, waarbij ze u vier dagen hebben vastgehouden op een onbekende plaats. Het dient echter te worden opgemerkt dat u dit incident niet aannemelijk hebt gemaakt, noch maakt u aannemelijk dat de Oegandese autoriteiten u als een target zouden zien.

U immers gevraagd om welke reden u deze keer werd ontvoerd, terwijl uw politieke activiteiten reeds jarenlang onbestaande waren, verklaarde u slechts "de reden waarom ze oppikten, ik denk dat ze me niet verwachtten op de straat, op de weg, dus als ze me zagen, als agenten, dat is wat ze deden, maar ze martelden me niet de tweede keer, behalve de bedreigingen "als je wilt leven...". (NPO1 p.24). U gevraagd om welke reden de Oegandese overheid u nog steeds als een bedreiging zou beschouwen als u uw engagement bij de FDC hebt opgegeven, verklaarde u "ik denk niet dat de overheid gemakkelijk kan zeggen dat "deze heeft opgegeven", nee. Zoveel mensen hebben hun leven verloren zo. Dat is wat ik je zeg, hier is het moeilijk om te weten wat er gaande is daar. Maar daar doen ze zoveel slechte mensen bij mensen elke dag." (NPO1 p.23).

Het is weinig geloofwaardig dat, indien het Oegandese regime u werkelijk zou arresteren louter "omdat u zich op straat vertoonde", dat ze hiertoe niet eerder actie zouden hebben ondernomen. Ze hebben hier namelijk meermaals de kans toe gehad. Immers werd hierboven reeds opgemerkt dat u meermaals in contact kwam met de autoriteiten, zowel tijdens uw verschillende reizen, alsook met uw werk waarbij u goederen van de luchthaven inklaarde.

Verder is het ook niet geloofwaardig, indien u werkelijk in 2019 nog door de overheid zou zijn gearresteerd gewoon omdat ze u niet verwachtten op de straat en omdat u ooit politiek actief was, dat u vervolgens het land zou uitreizen met uw eigen paspoort. Ook dit gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident in 2019.

Tot slot zijn uw verklaringen over dit incident tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u door twee mannen werd ontvoerd (NPO1 p.23), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u door drie mannen werd ontvoerd (NPO2 p.10).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs en van verschillende documenten betreffende uw universitaire studies en uw professioneel parcours neer. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw universitaire en professionele carrière, die hier niet ter discussie staan.

Ter staving van uw verzoek legt u verder uw paspoort neer, een document met uw reisroute en uw boarding pass. De persoonsgegevens in deze documenten en de gegevens met betrekking tot uw reis

naar België staan hier niet ter discussie. Wat betreft de medische documenten van uw operatie en hospitalisatie in België, tonen deze enkel aan dat u in België een robot nefrectomie (= verwijdering van de nier) operatie onderging, maar nergens wordt in deze documenten iets vermeldt over de oorzaak of reden waarom deze operatie nodig was. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheidsproblemen die hierboven werden vastgesteld dan ook niet herstellen.

Wat betreft de door u neergelegde getuigenverklaringen van Joel (de motorrijder die u in 2006 vond langs de kant van de Kakeri weg) en van de arts Jimmy van het Mulago National Referral Hospital, dient te worden opgemerkt dat getuigenverklaringen slechts geringe bewijswaarde hebben. Ze kunnen immers door eender wie en op uw eigen vraag worden opgesteld. Het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen blijkt des te meer uit de datering van deze documenten, namelijk op 17 april 2020 en op 6 april 2020, 14 jaar na de beweemde feiten en wanneer u reeds in de asielprocedure zit. Het feit dat u bovendien enerzijds een getuigenverklaring neerlegt van de motorrijder Joel, maar anderzijds niet eens zijn volledige naam kent (NPO1 p.18), komt weinig oprecht over.

Wat betreft het psychologisch rapport van het Mulago hospitaal, het psychologisch rapport van de Counseling Foundation in Oeganda, en het medisch formulier van het Mulago hospitaal, dient te worden vastgesteld dat ook deze documenten lijken op uw vraag te zijn opgesteld om aan te wenden in het kader van uw asielprocedure, en hierbij retroactief gedateerd werden. Deze documenten zijn enerzijds gedateerd op respectievelijk 12 januari 2007 en 30 januari 2007, dus ongeveer 1 jaar na het door u vermeldde incident in juni 2006, maar anderzijds vermelden ze zaken als "Mr. W. W. W. (...) reported experiencing symptoms of anxiety for the past 5 years (..)". En "(..) these symptoms have been present for 13 years since W. (...)’s life got a twist from the day he was unlawful detained (..)" (NPO2 p.11-12). Bovendien bevatten deze documenten verschillende fouten en tegenstrijdigheden met uw verklaringen. Zo wordt vermeldt dat u werd ontvoerd in februari 2006, in plaats van juni 2006 zoals u verklaarde (NPO2 p.6). Er wordt een keer vermeldt dat u 49 oud was op het moment van schrijven, en enkele pagina's later staat vermeldt dat u 39 jaar oud bent. De bewijswaarde van deze documenten zijn aldus gering. Deze documenten zijn bijgevolg onvoldoende om de geloofwaardigheidsproblemen die hierboven werden besproken te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie door verwerende partij. Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen.

De bestreden beslissing stelt dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo stelt de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om verwerende partij te overtuigen dat hij heden nog steeds door de Oegandese overheid gevisieerd en vervolgd zou worden omwille van zijn politieke activiteiten als vice-chairman van de oppositiepartij Forum for Democratic Change (hierna FDC).

Verwerende partij stelt dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet wist te overtuigen aangaande zijn activiteiten als vice-chairman van de partij FDC. Men stelt dat zijn verklaringen hieromtrent uiterst vaag zouden zijn en dat de datering van enkele van de door verzoeker beschreven feiten niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie.

Zo verklaarde verzoeker dat hij in 2001 begon met politiek en zich aansloot bij de oppositie omwille van de ontbering waar hij op dat moment doorging. Hij verklaarde dat er in Oeganda voor het eerst terug een meerpartijensysteem opende in 2001, en dat hij zich aansloot bij de partij Forum for Democratic Change (FDC) die op dat moment geleid werd door Dr. Kizza Besigye.

Verzoeker was in zijn regio Lubowa de vice-chairman voor de partij en dit van bij het begin in 2001. De verwerende partij stelt dat er opgemerkt dient te worden dat uit de informatie ter beschikking tot het CGVS blijkt, dat de partij FDC nog niet bestond in 2001 en dat deze pas was opgericht in 2004, uit een samensmelting van de partijen Reform Agenda, the Parliamentary Advocay Forum, en the National Democratic Forum.

Niettemin is verzoeker er van overtuigd dat dr. Kizza Besigye de partij weldegelijk in 2001 oprichtte. De partij was gebaseerd op vrijwillige aansluiting. Verzoeker leerde dr. Kizza Besigye kennen via zijn zusters M. K. (...) en S. K. (...) in de Kerk. Verzoeker stelt bovendien dat Dr. Kizza Besigye diende te vluchten in 2003 en dat, indien hij de partij op dat moment nog niet had opgericht, hij ook geen reden zou hebben gehad om te vluchten.

Daar verzoeker volhardt in zijn bewering dat de partij weldegelijk in 2001 is opgericht, spreekt het voor zich dat hij ook de lidkaart van de FDC, had kunnen aankopen op het partijhoofdkwartier op dat moment. Daarnaast is verwerende partij van mening dat verzoekers zijn verklaringen over zijn activiteiten en verantwoordelijkheden als vice-chairman zo danig vaag en beknopt zijn, dat ze verdere vragen doen rijzen over zijn werkelijke politieke profiel.

Verzoeker was als vice-chairman verantwoordelijk voor het verzamelen van stemmen voor de partij.

De taken van verzoeker bestonden er dan ook in om de orders van hogerhand op te volgen (partijtop) en nieuwe leden te werven via speeches en deur-aan-deur praatjes met de mensen. Voorts moest hij schenkingen bijeenbrengen (fundraising).

Het is niet duidelijk waarom de bestreden beslissing stelt dat deze activiteiten zo danig vaag en beknopt zijn dat er verdere vragen doen rijzen over zijn werkelijke politieke profiel.

Men stelt in de bestreden beslissing eveneens zijn verklaringen omtrent zijn ondergedoken leven in vraag. Verzoeker werd omwille van zijn activiteiten bij de FDC en zijn belangrijke invloed op de mensen in 2006 ontvoerd, en gedurende zes maanden vastgehouden in onbekende 'safe houses' waar hij werd gemarteld. Na zijn vrijlating was hij zodanig getraumatiseerd dat hij gedurende drie maanden een psychologische behandeling moest volgen bij een Foundation en durfde hij bovendien niet meer buiten komen. Hij was zodanig met angst ingeprent, dat hij zijn politieke activiteiten niet meer kon uitvoeren.

Na 2006 hield hij zich bezig met onderhandelingen over de invoerrechten en accijnzen. Toen hij de eerste maal vrijgelaten werd in 2006 stond hij nog steeds onder toezicht. Hij werd door de overheid in het oog gehouden wat zijn politieke activiteiten als vice-chairman onmogelijk maakte. Hij ging enkel 's nachts naar het huis van de chairman, maar deze kwam meestal naar hem. Tijdens deze ontmoetingen hield de chairman hem op de hoogte van de lopende zaken binnen het district.

Hij hielp tijdens zijn onderduiking zakenmensen (ongeveer een twintigtal) met het verkrijgen van hun goederen via zijn kennissen bij de douane. Vermits hij een gekend figuur was in de stad wisten de juiste mensen hem te vinden via GSM. Voorts deed hij voor zijn onderduiking aan import van goederen waardoor hij connecties bij de douane had die hem genegen waren. Hij regelde dan via die connecties dat de goederen door mochten en sprak een prijs af die de zakenmensen zelf moesten gaan betalen bij de douane.

Verzoeker stelde dat hij af en toe naar een winkel ging om deze zaken telefonisch te regelen. De bestreden beslissing stelt voorts dat de PO verzoeker confronteerde met de vraag wat het nut is om naar een andere plaats te gaan om te bellen, terwijl hij evengoed van thuis kan bellen. Het spreekt voor zich dat verzoeker eveneens van thuis belde maar hij verklaarde dat hij ook soms bij vrienden langs ging (die een winkel in de stad hadden) en dan vanachter in de winkel bleef om niet te veel kijkers te trekken. Aldaar belde hij soms met de GSM voor deze zakenmensen naar de douane. In principe is het niet zo dat hij steevast naar deze winkels ging om te bellen, maar op momenten dat hij daar was, belde hij van achter in de winkel.

Wat zijn verklaringen omtrent de kerk betreft, wenst verzoeker eveneens te verduidelijken dat hij in Oeganda elke dag naar de kerk ging en lid was van de Constance kerk in Nateete Kampala. Echter na het incident in 2006 stopte hij eveneens met naar de kerk te gaan omdat hij zich niet meer in het openbaar

durfde te vertonen. Het is pas nu dat hij in België is, dat hij opnieuw naar de kerk gaat (in Houthalen-Helchteren).

Wat de opmerkingen betreft de visa's van verzoeker betreft, ontkent verzoeker niet dat hij enkele visa's had verkregen na het incident in 2006. Echter, zoals reeds eerder verklaard had hij niet genoeg geld om een ticket te kopen van Oeganda naar hier. Als hij geld had voor het visum en deze dan ook effectief bekomen had, slaagde hij er niet om binnen de geldigheidstermijn van het visum een ticket te kopen voor zijn reis.

Verzoeker reisde een keer naar Frankrijk, om een vriendin te helpen voor het huwelijk van haar zoon. Echter besloot verzoeker destijds terug te keren daar hij zijn vriendin niet in moeilijkheden wou brengen. Uiteindelijk is verzoeker er alsnog in geslaagd om Oeganda te ontvluchten en diende hij alhier zijn verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker verschillende documenten neer, waaronder een lidkaart van het FDC, een referentiebrieven van het FDC, getuigenverklaringen van Joel (de motorrijder die verzoeker in 2006 vond langs de kant van de Kakeri weg) en van de arts Jimmy van het Mulago National Referral Hospital, een psychologisch rapport van het Mulago hospitaal, het psychologisch rapport van de Counseling Foundation in Oeganda, en het medisch formulier van het Mulago hospitaal.

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Uit de informatie zoals deze thans voorligt kan afgeleid worden dat in verzoekers geval minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3, §2, al.2, f) van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikel 48/2 en 48/5, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) hij niet wist te overtuigen aangaande zijn activiteiten als vice-chairman van de partij FDC, (ii) zijn gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging, (iii) hij geen enkel probleem meer heeft gehad met de Oegandese autoriteiten sinds de beweerde ontvoering en detentie in 2006 en gedurende de dertien jaar dat hij in Oeganda is blijven wonen, (iv) hij het incident van 27 maart 2019, waarbij hij een tweede keer door overheidsagenten in burger ontvoerd zou zijn geweest en vier dagen zou zijn vastgehouden op een onbekende plaats, niet aannemelijk heeft gemaakt, noch aannemelijk maakt dat de Oegandese autoriteiten hem als een target zouden zien en (v) de documenten die hij neerlegt onvoldoende zijn om zijn geloofwaardigheidsproblemen te herstellen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Oeganda, te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Oegandese overheid omwille van zijn politieke activiteiten voor de oppositiepartij *Forum for Democratic Change* (FDC). Hij zou zich in het verkiezingsjaar 2001 bij deze partij hebben aangesloten en zou door zijn regio zijn uitgekozen tot *vice-chairman* van de partij voor Lubowa. In de periode tussen 2002 en 2005 zou hij vier keer zijn gearresteerd. Na de verkiezingen van 2006 zou hij in juni door drie gewapende mannen in burgerkledij zijn ontvoerd en gedurende zes maanden zijn vastgehouden en gemarteld. Na die zes maanden zou hij zwaar gewond gedumpt zijn op de weg, waar hij door een voorbijrijdende motorrijder zou zijn geholpen en naar het hospitaal zou zijn gebracht. Daarna zou verzoeker ondergedoken hebben geleefd. Op 27 maart 2019 zou verzoeker opnieuw door drie gewapende veiligheidsagenten in burgerkledij zijn ontvoerd en vier dagen zijn vastgehouden op een onbekende plaats. Hij zou deze keer niet zijn gemarteld, maar wel zijn bedreigd. Na vier dagen zouden ze hem hebben vrijgelaten op voorwaarde dat ze hem elk moment terug zouden kunnen oppikken en dat dit dan het einde zou zijn voor hem. In de nacht van 5 op 6 juli 2019 verliet verzoeker het land.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker niet wist te overtuigen aangaande zijn activiteiten als *vice-chairman* van de partij FDC. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Zo verklaarde u dat u in 2001 begon met politiek en zich aansloot bij de oppositie omwille van de ontbering waar u op dat moment doorging. U verklaarde dat er in Oeganda voor het eerst terug een meerpartijensysteem opende in 2001, en dat u zich aansloot bij de partij Forum for Democratic Change (FDC) die op dat moment geleid werd door Dr. Kizza Besigye (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 26/11/2021 (hierna NPO1) p. 11-12). Op de vraag of u naast uw deelname in de verkiezingen van 2001, nog op een andere manier actief was in de partij, verklaarde u dat u in uw regio Lubowa de vice-chairman was voor de partij en dit van bij het begin in 2001 (NPO1 p.12). Het dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie ter beschikking tot het CGVS blijkt, dat de partij FDC nog niet bestond in 2001. Deze partij werd immers pas opgericht in 2004, uit een samensmelting van de partijen Reform Agenda, the Parliamentary Advocacy Forum, en the National Democratic Forum (zie landeninformatie). Dat u dan ook

beweert reeds in 2001 verkozen te zijn geweest als vice-chairman in uw regio voor de FDC partij, is een anachronisme die de geloofwaardigheid van uw beweerdde politieke engagement reeds in vraag stelt. In dit licht, is het ook opmerkelijk dat u een lidkaart neerlegt van de FDC, die u naar eigen zeggen hebt aangekocht op het partijhoofdkwartier voor 1000 shilling in 2001 (NPO1 p.15), terwijl de partij op dat moment nog niet eens bestond, laat staan dat ze reeds lidkaarten zou uitgeven met haar naam en logo erop. Het dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u neergelegde kaart niet als afdoende bewijs kan worden beschouwd van uw politieke lidmaatschap. Bovendien zijn dergelijke documenten eenvoudig te fabriceren en na te maken. Dit blijkt bovendien ook uit de beschikbare landeninformatie, die aangeeft dat het gebruik van valse lidkaarten zelfs een tactiek is om interne partijverkiezingen te beïnvloeden (zie landeninformatie – “Jinja FDC Officials Trade Accusations Over Fake Membership Cards”).

Dit geldt eveneens voor de door u neergelegde referentiebrief van de FDC, die stelt dat u sinds januari 2001 lid bent van de partij. Dergelijk document kan eenvoudig worden gefabriceerd en door eender wie worden opgesteld. Partijgetuigenissen hebben hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Bovendien heeft deze brief een eerder gesolliciteerd karakter. Het werd immers pas opgesteld op 4 februari 2020, op het moment dat u reeds in de asielprocedure zit, dit terwijl u nochtans op het CGVS verklaarde geen contact meer te hebben met iemand van de FDC (NPO1 p.23). Verder dient ook te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw activiteiten en verantwoordelijkheden als vice-chairman dermate vaag en algemeen zijn, dat ze verdere vragen doen rijzen over uw werkelijke politieke profiel. U door de protection officer gevraagd wat het zijn van de vice-chairman inhoudt, verklaarde u dat u verantwoordelijk bent voor het verzamelen van stemmen voor de partij. U gevraagd om uit te leggen wat u zoal deed om stemmen te verzamelen, verklaarde u weinig concreet en in algemene termen “je spreekt met mensen, je overtuigt mensen, je market uw partij, het is een soort marketing van uw partij, wat ze gaan doen, wat de missie is van de partij, dat is wat je zegt tegen de mensen, zodat ze zullen stemmen voor de partij.” (NPO1 p.12). U gevraagd of u naast het spreken met mensen om ze te overtuigen nog andere activiteiten deed voor de partij, ontwijkt u de vraag en verklaarde u slechts “voor mij was het vrijwillig, want ik verlangde naar de verandering, dat het beter zou worden. Nu, de hospitalen hebben geen medicijnen, de scholen hebben geen boeken, mensen zijn soms nog onder bomen aan het leren. Naast mensen die naar Oeganda gaan, als ze de wegen zien van de luchthaven naar de stad, ze denken dat dit heel Oeganda is, maar dat is niet alles. In de rest van Oeganda zijn het slechte omstandigheden, zelfs als ik naar school ging was het beter, ze gaven me een ganse stapel boeken in het begin van het schooljaar en op het einde gaf ik ze terug, maar nu moeten de ouders de handboeken aankopen.” U hierop, nogmaals, door de protection officer gevraagd om concreet uw werk als vrijwilliger bij de FDC partij uit te leggen, verklaarde u slechts “de objectieven van de partij was om te winnen zodat we aan de macht zouden komen, ik deed niets, maar ik verlangde gewoon naar verandering” (NPO1 p.13).

Wanneer u tijdens een tweede persoonlijk onderhoud opnieuw de kans wordt gegeven om in concreto uit te leggen, welke activiteiten u als vice-chairman deed voor de partij, komt u weerom niet verder dan te stellen dat u verantwoordelijk bent voor het zoeken van stemmen voor de partij en dat u de leider bent van de gegeven buurt (NPO dd. 13/01/2022 (hierna NPO2) p.5). Wanneer u door de protection officer geconfronteerd wordt met de bedenking dat de door u beschreven activiteiten door eender welk partijlid zouden kunnen gedaan worden, verklaarde u dat u daarnaast ook de verantwoordelijkheden van de chairman moest waarnemen wanneer die afwezig was. Echter, ook in uw beschrijving van deze verantwoordelijkheden blijft u uiterst op de vlakte: “de structuur van de partij in die regio hangt af van hoe je omgaat met de mensen errond, zo kan je het structureren, hoe je mensen kan ontmoeten, je kan het programma maken, en als iemand iets wilt weten over de partij, dan zal hij naar jou komen en het jou vragen en jij zal hen de informatie geven.” (NPO2 p.5). U vervolgens gevraagd wat voor informatie mensen zoal kwamen vragen, verklaarde u weinig concreet en zeer algemeen: ze willen weten “als we op deze partij stemmen, zal er verandering komen? Wat moeten we verwachten? en hoe snel plan je om zaken in actie te brengen als je zou verkozen worden als partij?” (NPO2 p.5)”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn asielmotieven, het stellen dat hij het niet eens is met de appreciatie door de adjunct-commissaris en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker stelt ervan overtuigd te zijn “dat dr. Kizza Besigye de partij weldegelijk in 2001 oprichtte”, dat de partij gebaseerd was op vrijwillige aansluiting, dat hij dr. Kizza Besigye leerde kennen via zijn zusters in de Kerk en dat “Dr. Kizza Besigye diende te vluchten in 2003” en geen reden zou hebben gehad

om te vluchten indien hij de partij toen nog niet had opgericht, beperkt hij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die in strijd zijn met de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de partij FDC werd opgericht in 2004 uit een fusie van de partijen *“the Reform Agenda”*, *“the Parliamentary Advocacy Forum”* en *“the National Democratic Forum”* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘landeninformatie’, nr. 2, *“Uganda: The Forum for Democratic Change (FDC); its structure, platform, leadership and executive members; treatment of its members by authorities”* van het *Immigration and Refugee Board of Canada* van 2 juni 2010). Door louter te volharden in zijn beweringen dat de partij weldegelijk in 2001 is opgericht en dat hij de lidkaart van de FDC op dat moment op het partijhoofdkwartier had kunnen aankopen, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Voorts voert verzoeker aan dat hij als *vice-chairman* verantwoordelijk was voor het verzamelen van stemmen voor de partij en dat zijn taken voor FDC erin bestonden *“om de orders van hogerhand op te volgen (partijtop) en nieuwe leden te werven via speeches en deur-aan-deur praatjes met de mensen”* en dat hij schenkingen moest bijeenbrengen (*fundraising*). Hij vindt dat het niet duidelijk is waarom in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze activiteiten zo danig vaag en beknopt zijn dat er verdere vragen doen rijzen over zijn werkelijke politieke profiel. De Raad wijst erop dat verzoeker niet concreet kon uitleggen wat hij zoal deed om stemmen te verzamelen, dat verzoeker op het CGVS de vraag of hij naast het spreken met mensen om ze te overtuigen nog andere activiteiten deed voor de partij ontweek en dat verzoeker zeer op de vlakte bleef toen hem tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd welke verantwoordelijkheden van de *chairman* hij bij diens afwezigheid moest overnemen. Ook zijn beweringen (*post factum*) in het verzoekschrift zijn overigens zeer vaag. Verzoeker duidt niet welke orders hij van de partijtop diende op te volgen, welke *speeches* hij gaf om nieuwe leden te werven en hoe hij schenkingen bijeenbracht.

Met een dergelijk summier betoog slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarbij komt nog dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging:

“U verklaarde dat u omwille van uw activiteiten bij de FDC en uw belangrijke invloed op de mensen in 2006 werd ontvoerd, en gedurende zes maanden werd vastgehouden in onbekende ‘safe houses’ waar u werd gemarteld (NPO1 p.23, 15-17). Na uw vrijlating was u zodanig getraumatiseerd dat u gedurende drie maanden een psychologische behandeling moest volgen bij een Foundation en dat u bovendien niet meer buiten durfde te komen (NPO1 p.19-20). U was zodanig met angst ingeprint, dat uw politiek engagement bij de FDC de facto een stille dood stierf. In naam bleef u vice-chair in de regio, maar u was heel bang. U verklaarde “ik was vice-chair, maar ik was niet, want ik had schrik voor mijn leven. Ik kon niet bewegen. Ik kon niet” (NPO1 p.22). U gevraagd of u nog iets deed voor de partij, verklaarde u enkel “behalve naar het huis van de chairman te wandelen en bij hem thuis te praten, maar publiek was het heel moeilijk voor mij.” Verder deed u niets anders. U gevraagd of u nog iets deed voor de partij vanuit ‘hiding’, verklaarde u “ik zou het, maar de angst die ik had, vertraagde alles” (NPO2 p.9). U gevraagd of u nog contact hebt met iemand bij de FDC partij, verklaarde u “een ding dat ik je wil zeggen, ik heb alles opgegeven, ik begon een nieuw leven, ik wil het niet meer, ik wil niets meer te maken hebben met die dingen, het is gedaan voor mij” (NPO1 p.23).

Het is opmerkelijk dat u enerzijds verklaart zo door angst ingeprint te zijn dat u uw politieke activiteiten compleet had opgegeven en niet meer durfde buiten te komen, maar dat u anderzijds hebt gewacht om het land te verlaten tot 5 juli 2019 – maar liefst dertien jaar na het door u beschreven incident in 2006.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het door u voorgehouden beeld van uw ondergedoken leven niet strookt met uw andere verklaringen en de informatie in uw dossier. Bovendien zijn uw verklaringen over uw beschreven ondergedoken leven uiterst vaag en inconsistent.

U verklaarde dat u na het beweerde incident in 2006, zo bang was dat u zich niet meer wou inlaten met politieke activiteiten. U moest zich ‘low key’ houden, en uw zoon M. (...) zorgde voor u, omdat u lange tijd bang was om zelfs ergens naartoe te gaan. Het enige alternatief, zo verklaarde u, was om het land te verlaten, maar dit was niet gemakkelijk omdat u geen geld had (NPO1 p.19). U gevraagd waar u zich mee bezig hield in de periode tussen 2007 en 2019, verklaarde u dat u zich gewoon de hele tijd aan het schuilhouden was (NPO1 p.20). U gevraagd hoe u na de ontvoering in 2006 de draad terug oppikte, verklaarde u dat het niet gemakkelijk was en dat u nooit echt terugging naar uw normale leven. U gevraagd hoe daarmee omging en wat u dan precies deed, verklaarde u dat u mensen hielp, business mensen, om hun goederen vrij te geven van de luchthavendouane. U legde uit dat u ging praten met de Oegandese

belastingautoriteit in de Entebbe luchthaven om te onderhandelen over de invoerrechten en accijnzen. Voor goederen die langs de weg kwamen, ging u naar Nakawa, waar een hoofdkwartier is van de belastingautoriteit (NPO2 p.7). Echter, enkele regels later, past u plots uw verklaringen aan en verklaart u dat u niet zelf naar de luchthaven ging maar dat u belde naar iemand en vervolgens iemand in uw plaats stuurde om de goederen aan mee te geven (NPO2 p.8). U vervolgens door de protection officer gevraagd waarom u dan überhaupt nodig was als tussenpersoon, verklaarde u dat het was omdat u de mensen kende en dat u contact had met mensen in de kantoren. Dit houdt echter weinig steek, immers kan niet worden ingezien waarom u zo nodig een tussenpersoon moest sturen, als de mensen in de kantoren van de belastingautoriteiten u toch sowieso goed kenden. Verder verklaarde u dat u naar andere plaatsen ging waar u heimelijk was, want u had schrik dat als ze u zouden zien, dat u terug gearresteerd zou worden. U gevraagd om concrete voorbeelden te geven van deze heimelijke plaatsen, verklaart u echter uiterst vaag "weet je, ik ken iemand die een kantoor heeft ergens, ik zal er gaan, en achter de schermen er zijn en dingen doen." (NPO2 p.8). U door de protection officer nogmaals de kans gegeven om de situatie specifiek te duiden, blijft u opnieuw vaag, en verklaart u "voor jou, de manier waarop je hier bent georganiseerd, zo is Oeganda niet georganiseerd; dus iemand kan een winkel hebben en op een vaste plaats verkopen, dan kan ik in de winkel gaan en vanachter zitten en op de telefoon bellen." (NPO p.8). U door de protection officer geconfronteerd met de bedenking wat het nut is om naar een andere plaats te gaan om te bellen, terwijl u evengoed van thuis kan bellen, verklaarde u dat u thuis niet veilig was (NPO2 p.8). Uw verklaring, dat u naar andere winkels zou gaan om daar 'veilig' te kunnen bellen is echter allerm minst consistent met uw eerdere verklaringen dat u uw huis niet durfde buitenkomen en zich de hele tijd aan het schuilen was. U verklaarde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u na het incident in 2006 zelfs stopte met naar de kerk te gaan omdat u zich niet meer in het openbaar durfde te vertonen (NPO2 p. 9). Ook dit is opnieuw inconsistent met uw verklaringen tijdens het eerste interview, waar u nog verklaarde dat u in Oeganda elke dag naar de kerk ging en lid was van de Constance kerk in Nateete Kampala (NPO1 p.7). Ook uw verklaring dat u na 2006 nog steeds naar het huis van de chairman wandelde past niet echt in het door u voorgehouden beeld dat u een ondergedoken leven leidde (NPO2 p.9). Uw verklaring, dat u op de dag van het tweede incident op 27 maart 2019 tussen 10 en 11u buitenkwam omdat er op dat uur weinig mensen op de baan zijn is evenmin overtuigend. Logischerwijze zijn er overdag net meer mensen aanwezig.

U door de protection officer geconfronteerd met de vraag dat als het werkelijk zo moeilijk was om in Oeganda een leven 'in hiding' door te brengen, waarom u er nooit aan gedacht hebt om naar ergens anders te verhuizen, verklaarde u dat u geen geld had om een ticket te kopen van Oeganda naar hier. U verklaarde letterlijk "daarom zie je die visa's, maar ik had geen geld voor het ticket. Als ik geld had voor het visum, maar dan had ik geen geld voor het ticket." (NPO2 p.9). Zelf verklaarde u dat u verschillende keren via de weg naar Nairobi, Kenia ging om een visum aan te vragen. U gevraagd welke visa u ging aanvragen, verklaarde u dat u een visum kreeg voor Frankrijk en ook twee keer een visum voor Italië (NPO1 p.20). U verklaarde ook dat u visums had voor Turkije en Griekenland (NPO2 p.9). U gevraagd wanneer u visa begon aan te vragen, verklaarde u "in 2017 of 2018 zocht ik een manier om een visum te krijgen." (NPO1 p.20). U gevraagd waarom u niet eerder het land verliet, verklaarde u dat het voor iemand van Oeganda niet makkelijk is om een visum te krijgen, en dat het niet gemakkelijk is om buiten het land te geraken (NPO1 p.21). Het feit dat u zogenaamd onderdoken moest leven en u moest schuilen, maar anderzijds doorheen de jaren wel verschillende keren visa ging gaan aanvragen, is opnieuw een teken dat de door u voorgestelde situatie met een serieuze korrel zout moet worden genomen. Bovendien is uw verklaring dat u "geen geld had om een ticket te kopen", wanneer u een visa werd toegekend, ronduit onwaar. Uit het door u neergelegde paspoort, en de informatie in het administratief dossier, zoals uw visumdossier, blijkt immers dat u in de periode tussen 2006 en 2019 meermaals naar het buitenland bent gereisd met een paspoort op uw naam.

Het door u neergelegde paspoort, dat werd uitgegeven door de Oegandese overheid op 06 augustus 2010 te Kampala, bevat onder andere in- en uitreistempels van Kenia (Busia) op 07 april 2013 en 10 april 2013, van Kenia (Malaba) op 13 december 2014 en 18 december 2014, van Frankrijk (Roissy - CDG) op 30 januari 2017 en 06 februari 2017, en van Kenia (Busia) op 23 april 2017 en 27 april 2017. In het paspoort in uw visumdossier zijn daarnaast ook nog in- en uitreis tempels terug te vinden van Italië (Fiumicino) op 11 maart 2017 en 16 maart 2017. Uit deze informatie blijkt dus dat u zelfs meermaals de kans had om het land te verlaten en internationale bescherming te zoeken, indien u dat werkelijk gewenst zou hebben. Dat u gedurende dertien jaar hier nooit stappen toe hebt ondernomen, geeft aan dat uw vrees ten aanzien van de Oegandese autoriteiten, danig dient gerelativeerd te worden. Wanneer u door de protection officer geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u verschillende malen naar het buitenland hebt gereisd, onder meer zelfs een reis naar Frankrijk, verklaarde u dat u naar Frankrijk was gereisd omdat u een vriendin escorteerde voor het huwelijk van haar zoon (NPO2 p.13-14). U verklaarde dat u tijdens die reis niet kon wegrennen en uw vriendin achterlaten, want dan zou het in de toekomst heel moeilijk zijn voor haar om nog een visum aan te vragen. Deze verklaring is echter allerm minst overtuigend en staat absoluut

niet in verhouding met uw beweerde vrees. Van iemand die werkelijk vreest vervolgd of gedood te worden door de Oegandese overheid, kan immers verwacht worden dat hij deze kans om bescherming te vragen in het buitenland niet laat schieten. Het feit dat u besloot terug te keren naar Angola, ondanks uw beweerde vrees, louter zodat uw vriendin in de toekomst nog eens een visum zou kunnen aanvragen relativeert dan ook danig uw vrees.

In dit kader kan overigens aanvullend nog worden opgemerkt, dat het feit dat u bij aankomst in Italië in 2019 geen asielaanvraag hebt ingediend, en in België pas laattijdig, na 23 dagen, een verzoek om internationale bescherming hebt gedaan (NPO1 p.5), uw actuele vrees verder relativeert. U verklaart dat u in België niet wist waar naar toe te gaan of wat te doen (NPO1 p.5), is niet ernstig. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming."

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn asielmotieven, het stellen dat hij het niet eens is met de appreciatie door de adjunct-commissaris en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen over zijn ontvoering, zijn psychologische behandeling nadien en zijn werkzaamheden na 2006, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker laat gelden dat hij na zijn vrijlating in 2006 nog steeds onder toezicht stond en "*door de overheid in het oog (werd) gehouden wat zijn politieke activiteiten als vice-chairman onmogelijk maakte*", verklaart hij niet waarom hij na 2006 nog steeds naar het huis van de *chairman* wandelde, hij nog naar andere winkels ging om 'veilig' te kunnen bellen en gedurende dertien jaar nooit stappen heeft ondernomen om het land te verlaten.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij enkel 's nachts naar het huis van de *chairman* ging, maar dat deze meestal naar hem kwam en hem op de hoogte hield van de lopende zaken binnen het district, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hoe dan ook niet strookt met zijn verklaring dat hij na het incident van 2006 zo bang was dat hij zich niet meer wou inlaten met politieke activiteiten (adm. doss., stuk 4, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 november 2021, p. 19) en dat hij "*een leven van angst*" leefde en zich de hele tijd schuilhield (*ibid.*, p. 20).

Waar verzoeker nog aanvoert dat het voor zich spreekt dat hij ook van thuis belde maar dat hij ook soms bij vrienden langs ging (die een winkel in de stad hadden) en dan vanachter in de winkel bleef om niet te veel kijkers te trekken, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gevraagd wat het nut is van naar de winkel te gaan om vandaar met de telefoon te bellen terwijl hij even goed thuis kan bellen, antwoordde verzoeker dat hij zelfs thuis niet veilig was en nooit veilig is geweest (adm. doss., stuk 4, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2022, p. 8). Uit deze verklaring blijkt dus niet dat verzoeker eveneens van thuis belde. Hoe dan ook verklaart verzoeker hiermee geenszins de inconsistentie in zijn verklaringen over zijn ondergedoken leven na het beweerde incident in 2006.

Door in zijn verzoekschrift te verduidelijken dat "*hij in Oeganda elke dag naar de kerk ging en lid was van de Constance kerk in Nateete Kampala*", maar na het incident in 2006 stopte met naar de kerk te gaan omdat hij zich niet meer in het openbaar durfde te vertonen, verklaart verzoeker niet waarom hij in zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog verklaarde dat hij in Oeganda protestant was en praktiserende was door elke dag naar de kerk te gaan (adm. doss., stuk 4, map met 'bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 november 2021, p. 7), terwijl hij volgens zijn latere verklaringen de laatste dertien jaar van zijn verblijf in Oeganda niet meer naar de kerk zou zijn gegaan.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij niet genoeg geld had om een ticket te kopen van Oeganda naar hier en dat hij, als hij geld had voor een visum en dit ook effectief bekomen had, er niet in slaagde om binnen de geldigheidstermijn van het visum een ticket te kopen voor zijn reis, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn verklaringen op het CGVS, zonder evenwel de overweging in de bestreden beslissing dat het feit dat hij zogenaamd ondergedoken moest leven en zich moest schuilhouden, maar anderzijds doorheen de jaren wel verschillende keren visa ging aanvragen, opnieuw een teken is dat de door hem voorgestelde situatie met een serieuze korrel zout moet worden genomen, te weerleggen. Evenmin weerlegt verzoeker

met dit betoog dat uit het door hem neergelegde paspoort blijkt dat hij tussen 2006 en 2019 meermaals naar het buitenland is gereisd met een paspoort op zijn naam. Met zijn betoog dat hij een keer naar Frankrijk reisde om een vriendin te helpen voor het huwelijk van haar zoon, maar terugkeerde om zijn vriendin niet in moeilijkheden te brengen, biedt verzoeker geen verklaring voor de in- en uitreisstempels op zijn paspoort van Kenia in 2013, 2014 en 2017 en van Italië in 2017. Verzoeker licht bovendien niet toe welke moeilijkheden zijn vriendin zou kunnen kennen indien hij niet zou zijn teruggekeerd uit Frankrijk en in welke mate deze moeilijkheden zwaarder zouden wegen dan zijn eigen problemen die hij in zijn land van herkomst dreigt te vrezen.

Het betoog van verzoeker is bijgevolg niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Tot slot dient te worden vastgesteld dat u sinds de beweerde ontvoering en detentie in 2006 en gedurende de dertien jaar dat u in Oeganda bent blijven wonen, geen enkel probleem meer hebt gehad met de Oegandese autoriteiten.

U maakt geen melding van enig ander vervolgingsfeit door de Oegandese autoriteiten gedurende de dertien jaar dat u in Oeganda bent gebleven. Pas op 27 maart 2019, zou u een tweede keer door overheidsagenten in burger ontvoerd geweest zijn, waarbij ze u vier dagen hebben vastgehouden op een onbekende plaats. Het dient echter te worden opgemerkt dat u dit incident niet aannemelijk hebt gemaakt, noch maakt u aannemelijk dat de Oegandese autoriteiten u als een target zouden zien.

U immers gevraagd om welke reden u deze keer werd ontvoerd, terwijl uw politieke activiteiten reeds jarenlang onbestaande waren, verklaarde u slechts "de reden waarom ze oppikten, ik denk dat ze me niet verwachtten op de straat, op de weg, dus als ze me zagen, als agenten, dat is wat ze deden, maar ze martelden me niet de tweede keer, behalve de bedreigingen "als je wilt leven...". (NPO1 p.24). U gevraagd om welke reden de Oegandese overheid u nog steeds als een bedreiging zou beschouwen als u uw engagement bij de FDC hebt opgegeven, verklaarde u "ik denk niet dat de overheid gemakkelijk kan zeggen dat "deze heeft opgegeven", nee. Zoveel mensen hebben hun leven verloren zo. Dat is wat ik je zeg, hier is het moeilijk om te weten wat er gaande is daar. Maar daar doen ze zoveel slechte mensen bij mensen elke dag." (NPO1 p.23).

Het is weinig geloofwaardig dat, indien het Oegandese regime u werkelijk zou arresteren louter "omdat u zich op straat vertoonde", dat ze hiertoe niet eerder actie zouden hebben ondernomen. Ze hebben hier namelijk meermaals de kans toe gehad. Immers werd hierboven reeds opgemerkt dat u meermaals in contact kwam met de autoriteiten, zowel tijdens uw verschillende reizen, alsook met uw werk waarbij u goederen van de luchthaven inklaarde.

Verder is het ook niet geloofwaardig, indien u werkelijk in 2019 nog door de overheid zou zijn gearresteerd gewoon omdat ze u niet verwachtten op de straat en omdat u ooit politiek actief was, dat u vervolgens het land zou uitreizen met uw eigen paspoort. Ook dit gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident in 2019.

Tot slot zijn uw verklaringen over dit incident tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u door twee mannen werd ontvoerd (NPO1 p.23), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u door drie mannen werd ontvoerd (NPO2 p.10)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') en die hierboven nog niet werden besproken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Ter staving van uw verzoek legt u verder uw paspoort neer, een document met uw reisroute en uw boarding pass. De persoonsgegevens in deze documenten en de gegevens met betrekking tot uw reis naar België staan hier niet ter discussie. Wat betreft de medische documenten van uw operatie en hospitalisatie in België, tonen deze enkel aan dat u in België een robot nefrectomie (= verwijdering van de nier) operatie onderging, maar nergens wordt in deze documenten iets vermeldt over de oorzaak of reden waarom deze operatie nodig was. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheidsproblemen die hierboven werden vastgesteld dan ook niet herstellen.

Wat betreft de door u neergelegde getuigenverklaringen van Joel (de motorrijder die u in 2006 vond langs de kant van de Kakeri weg) en van de arts Jimmy van het Mulago National Referral Hospital, dient te worden opgemerkt dat getuigenverklaringen slechts geringe bewijswaarde hebben. Ze kunnen immers door eender wie en op uw eigen vraag worden opgesteld. Het gesolliciteerde karakter van deze verklaringen blijkt des te meer uit de datering van deze documenten, namelijk op 17 april 2020 en op 6 april 2020, 14 jaar na de beweerde feiten en wanneer u reeds in de asielprocedure zit. Het feit dat u bovendien enerzijds een getuigenverklaring neerlegt van de motorrijder Joel, maar anderzijds niet eens zijn volledige naam kent (NPO1 p.18), komt weinig oprecht over.

Wat betreft het psychologisch rapport van het Mulago hospitaal, het psychologisch rapport van de Counseling Foundation in Oeganda, en het medisch formulier van het Mulago hospitaal, dient te worden vastgesteld dat ook deze documenten lijken op uw vraag te zijn opgesteld om aan te wenden in het kader van uw asielprocedure, en hierbij retroactief gedateerd werden. Deze documenten zijn enerzijds gedateerd op respectievelijk 12 januari 2007 en 30 januari 2007, dus ongeveer 1 jaar na het door u vermeldde incident in juni 2006, maar anderzijds vermelden ze zaken als "Mr. W. W. W. (...) reported experiencing symptoms of anxiety for the past 5 years (...)". En "(...) these symptoms have been present for 13 years since W. (...)’s life got a twist from the day he was unlawful detained (...)” (NPO2 p.11-12). Bovendien bevatten deze documenten verschillende fouten en tegenstrijdigheden met uw verklaringen. Zo wordt vermeldt dat u werd ontvoerd in februari 2006, in plaats van juni 2006 zoals u verklaarde (NPO2 p.6). Er wordt een keer vermeldt dat u 49 oud was op het moment van schrijven, en enkele pagina’s later staat vermeldt dat u 39 jaar oud bent. De bewijswaarde van deze documenten zijn aldus gering. Deze documenten zijn bijgevolg onvoldoende om de geloofwaardigheidsproblemen die hierboven werden besproken te herstellen."

Door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij verschillende documenten heeft neergelegd en deze op te sommen, ontkracht of weerlegt verzoeker deze motieven niet, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Oeganda zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Oeganda actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. C. BUYSE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. BUYSE

D. DE BRUYN